

Но за нашъ Мешко ли е такова нѣщо? Той горѣше отъ желание да полети по-надалече, да види пакъ широкия свѣтъ, непознати земи, чудновати хора и страшни звѣрове. Селото му се струваше като клетка, отъ която му се искаше часъ по-скоро да литне.

Най-после Мешко не можа повече да се сдържи и реши да отпѣтува. Тоя пѣтъ той намисли да отиде на северъ, дето царуватъ вѣчнитѣ студове, ледове и снѣгове, дето живѣятъ бѣлитѣ мечки, тюленитѣ, севернитѣ елени и дето почти никога не е стѣпвалъ човѣшки кракъ. Мешко знаеше, че това пѣтешествие ще бѣде десетъ пѣти по-опасно отъ пѣтешествието му въ топлинѣ страни, но това, разбира се, не можеше да го спре. Напротивъ, опасноститѣ и приключенията бѣха за нашъ Мешко като водата за рибата.

Както винаги, така и сега, Мешко не се колеба дълго да изпълни решението си. Почисти той аероплана си, снабди го съ повече бензинъ, пригответи си повечко храна и топли дрехи, сбогува се съ майка си, на която повѣри маймунката и папагала да ги пази, додето се върне, и замина. . .

* * *

Деца, нека оставимъ за сега нашия любимецъ Мешко да лети къмъ бѣлитѣ мечки и севернитѣ елени, а да видимъ какво става въ Кайро и какво правятъ тамъ Мешковитѣ приятели—бѣлото момиче и баща му, богатиятъ търговецъ на фурми, банани и портокали.

Всѣка вечеръ, като сѣдаха на масата да вечерятъ, бащата и момичето приказваха по цѣли часове за малкия герой. Преразказваха си тѣ за стотни пѣтъ споменитѣ за Мешко. Най-после като наближи Великденъ, бѣлото момиче каза :